Status bezrobotnego osoby uczącej się

Kategoria: Polityka Społeczna
Opublikowano: piątek, 11, listopad 2016 23:00
Katarzyna Liszka-Michałka
Odsłony: 3848

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 7 września 2016 r., IV SA/Gl 88/16 rozważał problematykę uzyskania statusu bezrobotnego przez osobę uczącą się.

Według art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, za bezrobotnego uznaje się osobę, między innymi nieuczącą się w szkole, z wyjątkiem uczącej się w szkole dla dorosłych lub przystępującej do egzaminu eksternistycznego z zakresu programu nauczania tej szkoły lub w szkole wyższej, gdzie studiuje się na studiach stacjonarnych.

Wobec powyższego sąd stwierdził, że statusu bezrobotnego nie może uzyskać osoba ucząca się, za wyjątkiem osób uczących się w szkole dla dorosłych, przystępujących do egzaminu eksternistycznego z zakresu szkoły dla dorosłych oraz uczących się w szkole wyższej w formie studiów niestacjonarnych.

W powołanej sprawie organy prawidłowo stwierdziły, że okolicznością wyłączającą możliwość uzyskania statusu osoby bezrobotnej i związanych z tym świadczeń, było posiadanie przez skarżącego statusu studenta studiów stacjonarnych w dniu rejestracji jako osoby bezrobotnej.

Sąd w pełni podzielił stanowisko organów administracji dotyczące konieczności zastosowania definicji studiów stacjonarnych, zawartej w Prawie o szkolnictwie wyższym. Ustawa o promocji zatrudnienia nie zawiera bowiem definicji studiów stacjonarnych i niestacjonarnych, dlatego należy odwołać się do przepisów Prawa o szkolnictwie wyższym. Zgodnie z art. 1 ust. 1 Prawa o szkolnictwie wyższym, ustawę stosuje się do publicznych i niepublicznych szkół wyższych. Przepis art. 2 ust. 1 pkt 11a wymienia jako formy studiów - studia stacjonarne i niestacjonarne, a art. 2 ust. 1 pkt 12 definiuje studia stacjonarne jako formę studiów wyższych, w której co najmniej połowa programu kształcenia jest realizowana w postaci zajęć dydaktycznych wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów. Ponadto art. 2 ust. 1 pkt 13 stwierdza, że studia niestacjonarne stanowią formę studiów wyższych, inną niż studia stacjonarne, wskazaną przez władze uczelni. Jak trafnie wskazał organ odwoławczy, w przypadku braku definicji konkretnego pojęcia w jednym akcie prawnym należy odwołać się do innego aktu prawnego, zawierającego taką definicję. Prawo o szkolnictwie wyższym definiuje studia stacjonarne w powołany wyżej sposób i nie pozostawia wątpliwości co do interpretacji tego pojęcia. W świetle tej definicji, sąd uznał za błędne przekonanie skarżącego, że studia stacjonarne są wyłącznie studiami dziennymi, na których zajęcia odbywają się od poniedziałku do piątku w godzinach od rannych do popołudniowych. Prawo o szkolnictwie wyższym nie zawiera takiego rozróżnienia, bo określa studia stacjonarne jako studia, w których przynajmniej połowa programu kształcenia jest realizowana w postaci zajęć dydaktycznych wymagających bezpośredniego udziału nauczycieli akademickich i studentów.

Wyrok nieprawomocny.

Źródło: CBOSA

Phoca PDF